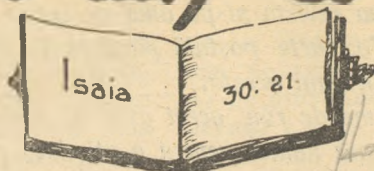

C 491948/14

Vocea din Țimă

ACEASTA E CALEA
UMBLAȚI PE EA
FĂRĂ A VĂ ABATE
LA DREPTA SAU LA STÂNGA

Biblioteca Universitatii "1 Decembrie 1918"
Cluj
Nr. 1333/1931
B.C.U. Cluj / Central University Library Cluj

CONTINUTUL:

	Pag.
Căutați mai întâi Impărația lui Dumnezeu	3
Omenirea va fi binecuvântată prin samănța lui Abraam	3
Impărația lui Mesia de o mie de ani	4
Cum să căutăm Impărația.	6
Alte asemănări stractive	6
Căutați dreptatea lui	8
Lecția negarii de sine	9
Chemarea din Babilon continuă	10
Semnele Timpului	16
Ești tu un creștin cugetător?	20
Citești tu cu îngrijire	21
Planul lui Satan—Desemn suprem	22
O inimă adevărată admite faptele adevărate	23
Trimite lumina și adevărul Tău, o Doamne	24

REVISTĂ LUNARĂ, MORALĂ ȘI RELIGIOASĂ. APARE SUB SUPRAVEGHEREA UNUI COMITET. EDITOR ȘI GIRANT RĂSPONSABIL: I. BURLACU, CLUJ.

ANUL II.

IANUARIE ȘI FEBRUARIE

NO. 1—2.

Iubiți Frați!

Vă rugăm să ne iertați dacă îndrăsnim să vă facem încă o rugare.

Deoarece existența revistei noastre atârână de numărul abonațiilor ei, care o suportă prin achitarea la timp a abonamentelor, am voi să știm câți frați ar fi doritori de a abona revista și pe anul acesta și în acest scop vă rugăm să ne răspundeți printr'o carte poștală până la 1 Martie a. c., dacă să vă trimitem revista și în anul acesta.

Să nu luați în nume de rău acest aviz al nostru fraților deoarece noi vă facem aceasta întrebare numai pentru a ști dacă putem începe lucrul și în anul acesta sau nu. În anul trecut credem că ne-am făcut o parte din datoria noastră de va arăta prin articolele revistei atât cauzele ce ne-a făcut să începem aceasta lucrare cât și spiritul ce conduce inimile noastre și deci în caz că răspunsul vostru nu va fi corespunder de a mai tipări revista mai departe noi vom rămânea complet liniștiți păstrându-ne starea și legăturile noastre cu Domnul dar putem zice că păguca va fi pe partea aceluia ce a neglijat de a se interesa de hrana să sufletească pe care Domnul ne a pus din belșug prin masa sa.

Totodată rugăm pe frați care încă nu și-au achitat abonamentul pe 1930 să se grăbească căci puterea noastră de a progresa constă în ajutorul ce voi ni-l trimiteți prin plata abonamentelor.

Suntem cu multă dragoste creștinească ai voștri frați pe calea în gustă către Impărăția scumpă a lui Christos.

Redacția VOCEA DIN URMĂ.

Costul unui abonament în țară pe un an este	100 lei
Costul unui abonament în țară pe jum. an	50 lei
În America pe un an	1 Dolar
În Cehoslovacia pe un an	30 Coroane
În Jugoslavia pe un an	50 Dinari
În Bulgaria pe un an	100 Leva.

Plata abonamentelor, precum și orice corespondență se va trimite pe adresa: **I. BURLACU, Cluj, strada Matia Nr. 1.**

Căutați mai întâi Impărăția lui Dumnezeu.

... „Căutați mai întâi Impărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, și toate celelalte vi se vor adăuga vouă”. — Matei 6:32.

Fiecare Student de Biblie a însemnat cât de mare este mulțimea de referări cu privire la Impărăție, în învățăturile Domnului și a Apostolilor. Noi aflăm scris cum că vestea pe care Ioan Botezătorul a vestit-o, a fost despre Impărăție, deasemenea când Isus a trimis pe cei 12 Apostoli, misiunea lor a fost ca să declare despre Impărăția lui Dumnezeu, că s'a apropiat; și apoi mai târziu când a trimis pe cei 70 de ucenici, vestea lor a fost tot aceea, că s'a apropiat Impărăția lui Dumnezeu. Deasemenea aflăm că ucenicii au întrebat pe Domnul, „cum să ne rugăm”? El i-a învățat astfel să se roage: „...Vie Impărăția Ta, și facă-se voia Ta precum în ceri așa și pe pământ”... — Matei 6:10. Luând seama mai departe vedem că toate parabolele Domnului, și aproape toate învățăturile sale sunt cu privire la Impărăție, care fu asemănată unui năvod, asemănată unui sămănător, cu recolta care a produs treizeci, șasezeci și o sută; apoi asemănătoare unei țărini din care în urmă grâul a fost adunat în grâнар, apoi asemănarea cu un neguțator ce caută margaritare de mult preț, și a dat tot ce a avut pentru cel mai prețios, apoi asemănarea cu zece fecioare din sfârșitul Vârstei Creștine, din care cinci au fost înțelepte și au intrat la nuntă cu mirele, pe când cinci au rămas afară, etc.

Studentii în Scripturi se miră în oare care măsură, de teologia modernă, care să învață în seminare și teologiile creștinătății, unde numai rare ori, ori nici decum, nu se face vre-o referență la Im-

părăția lui Dumnezeu. Uneori se face întrebare despre aceasta, că de ce stă învățătura despre Impărăție mai prominentă totdeauna în Testamentul Nou, și numai așa de puțin se aude despre ea de pe amvoanele creștinătății moderne? Ca de obicei răspunsul se dă astfel: Da, bieții Iudei, ei au nutrit cugetul și ideile că Dumnezeu îi va așeza într'o Impărăție; și apoi când va veni Mesia îi va lua ca pe asociații săi în acea împărăție, și-i va onora și întrebuința ca mijloace de a binecuvânta toate familiile de pe pământ. În toate acestea bieții Ebrei erau greșiți, fiindcă Domnul nostru nu a făcut nimic de felul acesta... În oarecare înțeles nehotărât noi trebuie să presupunem cum că Biserica Creștină de acum e Impărăția lui Dumnezeu, deși cu greu putem să înțelegem cum să potrivim acesta nume dat Bisericii”. Răspunsul acesta este luat pretutindenea ca mulțămitor între ei, fiindcă alt răspuns mai bun ci nu au, și a judeca asupra subiectelor de materie teologică ei nu au învățat și nici nu sunt de dați. De aceea numai puțini oameni înțeleg cuvântul lui Dumnezeu.

Omenirea va fi binecuvântată prin seminția lui Abraam.

Dar să ne întrebăm: De ce creștinătatea nu poate da un răspuns după Biblie la întrebarea de mai sus? Să nu trecem cu vederea despre căderea dela credință din e-vul mediu, când mai toate învățăturile prețioase a lui Isus și a

Apostolilor au fost îngropate sub dărămăturile tradițiilor și superstițiilor omenesti pe cari Apostolul le numește „învățături de demoni” (1 Timotei 4:1). Laudă fie Domnului că noi cu încetul eșim din acel întunerec grozav, deși în multe subiecte poporul numit al Domnului se vede că nu e clar încă și e departe de a prețui învățăturile Domnului nostru și a Apostolilor săi. Deci ștergându-se ochii noștri de funinginea din trecut, să căutăm mai bine în cuvântul lui Dumnezeu.

Noi aflăm că Ebreii ca cei mai de frunte în sistemul lor religios și politic, erau cu ideile că ei vor fi reprezentanții lui Dumnezeu în lucrul de a binecuvânta lumea în general, de oarece El i-a chemat pe ei și i-a ales dintre toate neamurile, spre a fi sfinți și a se folosi de ei ca de o națiune sfântă sub guvernarea lui Moise, și astfel prin ei să binecuvinteze lumea întreagă. (Amos 3:2). Aceste idei erau bazate pe temeiul promisiunii făcute părintelui Abram, „întru tine și seminția ta se vor binecuvânta toate familiile de pe pământ”. (Facerea 22:18). Ca seminție a lui Abram ei așteptau ca această promisiune să se împlinească, deoarece ei au fost trecut prin multe încercări și greutăți care i-a apăsât ca pe o națiune, crezând că aceasta este o parte din instrucția lui Dumnezeu și sunt gata de a primi serviciul D-zeesc când vine Mesia și stabilește Impărăția.

În vechiul Testament nu se află nicări vre-un cuget contrar la aceste păreri. Ei aveau o idee adevărată, potrivit cu aceasta la venirea lui Isus întâi, de aceia Domnul a predicat numai la Israeliți, și cătră apostolii săi a zis: „În

calea păgânilor nu mergeți; și în orașele Samaritanilor nu intrați; fiindcă nu sunt trimes decât la oile pierdute a casei lui Israel”. (Matei 10:5, 6; 15:24). Deasemenea aflăm scris, că Domnul „la ale sale a venit, dar nu l’au primit”, decât numai foarte puțini (Ioan 1:11, 12) o mică rămășiță, și rămășiței acesteia s’a dat o binecuvântare specială, de a fi concepuți de Spiritul Sfânt, care i-a făcut să fie cei de frunte, nucleul, ori începutul lui Israel spiritual, Biserica creștină. Restul națiunii ebrească a fost dată în lături și orbiți un timp, până ce dintre neamuri se va fi ales numărul întreg, (Romani 11:25) care să completeze numărul celor ce au fost rânduiți dintre Israeliți, dar nu au fost vrednici de chemarea lor de a deveni Israeliți Spirituali. (Fapt. 15:14—17). Strângerea Aceasta a Israelului Spiritual dintre toate națiunile, limbele și popoarele, și lucrarea aceasta a fost desemnată pentru Vârsta Evangheliei de a aduna și a încerca pe toți acei cari au a deveni membre la acel număr, care are a fi probat și perfecționat pentru lucrul din Vârsta Milenială, ce se va începe la sfârșitul acestei vârste.

Impărăția lui Mesia de o mie de ani

Să ne însemnăm, că- cugetul principal a Ebreilor, a fost ținut că Dumnezeu va înființa o Impărăție pe pământ spre a binecuvânta toate neamurile, și de fapt aceasta a fost corect; și pentru că din Ebrei nu s’a aflat destui ca să completeze numărul hotărât, Dumnezeu a prevăzut, a rânduit, ca Vârsta Evangheliei să fie spre alegerea lui Israel Spiritual din

toate neamurile. De aceea cugetul Impărăției a rămas neschimbat, pentru că după cum am văzut mai sus, Domnul și Apostolii săi neconținut se referau la Impărăție și invitau pe cei credincioși să devină moștenitorii ei. Prin urmare, binecuvântarea aceasta de căpetenie făcută lui Abraam și urmașilor săi, a trecut la Israel Spiritual, seminția spirituală a lui Abraam, Biserica aleasă din Vârsta Evanghelică. Israel Spiritual să compune din „Israelii în Adevăr”, adică din acei credincioși ce din fiecare națiune sunt aleși spre a fi „mireasa, Femea lui Mesia” și care va fi omorâtă de a fi părtașă cu el la lucrul Impărăției desemnat în promisiunea lui Abraam; „Intru seminția ta se vor binecuvânta toate națiunile pământului”. Ca să nu se nască nici o îndoială în această privință, notează cu îngrijire dovezile Apostolului Pavel în Galateni 3 și 4 capitol: „Iară dacă voi sunteți a lui Christos, sunteți dar urmașii lui Abraam, moștenitorii ai Impărăției cât și a lucrului ei pentru a binecuvânta lumea potrivit — făgăduinței”. — Galateni 3:29.

De aceea nu e spre mirare de ce Domnul într-una apela cugetul despre Impărăție. Planul lui Dumnezeu întreg este alcătuit în jurul acestei idei. Clasa Impărăției ori personalul, trebuie mai întâi aflat și recrutat, ales, instruit și glorificat. Atunci opera Impărăției de a binecuvânta lumea să va începe, și nu mai degrabă. Ori ce binecuvântări ar primi lumea în prezent prin Biserică, nu sunt decât întâmplătoare. Acestea nu sunt alta, decât roșul invitațiilor adresate nouă dearândul scripturilor; unele de exemplu, ca cea de față în textul acesta: „Cău-

tați mai întâi Impărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Lui”, apoi „Rugativă, vie Impărăția Ta”; „Nu te teme Turmă Mică, căci bunăvoința Părintelui este să vă deie Impărăția”; „Eu întocmesc pentru voi Impărăție, după cum Părintele meu a întocmit pentru mine”; „Învingătorului îi voi da să sadă cu mine pe tronul meu”. „Dacă suferim cu dânsul, vom și domni cu dânsul” și așa m. d.

O altă parte din expunerea acestei Impărății nu avem ocazie a o arăta aici, ci notăm faptul numai în treacăt, că Scripturile în mod clar arată că din punctul de vedere a lui Dumnezeu, Abraam are să aibă două seminții, și amândouă semințiile vor fi binecuvântate, și după aceea întrebunțate de a aduce binecuvântare la lume. Israel Spiritual dobândește locul mai de căpetenie ca seminție a lui Abraam, dar deasemenea o altă promisiune e rezervată și pentru Israel Natural. „Acesta este Legământul eșit dela mine pentru dânsii, când voi fi înălțurat păcatele lor. Iacă vin zile, zice Domnul, când voi încheea legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda... căci voi erta fărădelegile lor, și nu-mi voi mai aminti de păcatul lor”. „Și voi lua din corpul lor inima cea de piatră și le voi da o inimă de carne”. — Romani 11:27; Ieremia 31:31—33; Ezekiel 11:19.

Dar când se vor împlini acestea? Apostol ne spune când se vor împlini, și anume când Israel Spiritual va fi întreg, și când Israel Natural va dobândi milă prin celalalt. (Romani 11:25—32). În armonie cu aceasta Apostolul ne spune că promisiunea e sigură la amândouă semințiile, atâta celei Spirituale cât și celei naturale

după corp. (Romani 4:16). Aceste două seminții sunt arătate clar în promisiunea lui Dumnezeu făcută lui Abraam sub forma „Stelelor și nisipul mării”. „Seminția ta va fi ca stelele cerului (clasa spirituală Biserica luată în cer) și ca nisipul de malul mării (seminția pământească) care cuprinde mai întâi pe Israel natural, iară după aceea să va întinde până va cuprinde pe fiecare familie din neamul omenesc, pe toți acei cari vor iubi dreptatea, iar acei cari vor fi împotriviți dreptății vor fi nimiciți în a doua moarte cu desăvârșire (Psalmul 67:3, 4; 37:38. Fapt. 3:23).

Cum să căutăm Impărăția?

Deci având acum o idee clară că ce e Impărăția, noi notăm că în timpul prezent Biserica e Impărăția, dar fără putere și fără mărire, într'o stare de concepere și dezvoltare nedesăvârșită, în pregătire pentru mărirea ce are să se descopere. Noi începem a cunoaște ceea ce Apostol Pavel ne explică, că noi umblăm prin credință și nu prin vedere, și că lumea nu ne cunoaște că noi suntem moștenitori a mântuirii, nici nu ia seama la scopul lui Dumnezeu. De aceea după cum a crucificat pe Domnul Isus, să nu ne fie spre mirare dacă ea urăște pe acei cari au spiritul Domnului, deoarece „întunerecul întotdeauna urăște lumina”. Prin urmare, noi nu ne mirăm, când vedem că mulți suferă persecuție dela lume din cauză că sunt favorați de Dumnezeu și sunt în legătură cu Impărăția cerească și privilegiile ei. Intr'adevăr tocmai experiențele acestea sunt de lipsă pentru dezvoltarea și pregătirea noastră

pentru Impărăție. Astfel cei prin credință moștenitori a Impărăției pot cunoaște că toate ce sunt în legătură cu interesele lor sunt sub supravegherea dumnezească și toate li se lucrează spre bine celor ce iubesc pe Dumnezeu, adică acei cari sunt chemați după a lui găsim cu cale, clasa, personalul Impărăției. (Romani 8:28). Acei cari nu umblă prin credință, și nu voesc a suferi greutățile ca buni ostași, ci iubesc lumea, lauda și onoarea ei, și nu caută mărirea care vine dela singurul Dumnezeu, vor fi despărțiți prin experiențele ce vin peste învingătorii adevărați, supuși până la moarte. Și voia lui Dumnezeu e tocmai aceea, că numai acei ce suferă până în sfârșit să aibă parte la împărăție, fiindcă sunt potriviți.

Putem acum înțelege că de ce Domnul a zis despre unii: „Fericite sunt urechile voastre că aud”. De oarece în vremea aceea erau mulți care nu puteau să audă și să vadă că e necesar de a prețui această veste de binecuvântare a lui Israel Spiritual ce și acum să tot vestește. Nu numai atâta, dar chiar și printre acei cari au urechi auzitoare și ochi văzători de înțelegere și pricepere spirituală a Impărăției, a chemării și a condițiilor ei, este nevoie cum ne spune textul nostru, ca ei să caute Impărăția. Ea nu este aruncată după nimeni, ea e un privilegiu înalt, o onoare mare și oricine o va dobândi trebuie să o prețuiască. Și cine caută Impărăția în timpul prezent, va întâmpina după cum a spus Domnul, pedici și strâmtorări. (Matei 7:14).

Alte asemănări atractive

În cuvintele textului nostru Domnul nu se adresează lumii ni-

ei păcătoșilor sau necredincioșilor. Noi toți știm că națiunea evrească a fost o națiune credincioasă, cel puțin după nume, toamai după cum astăzi creștinătatea pretinde a crede în Christos. Dar vestea Domnului nu era pentru israeliții de rând, ci numai pentru „Israeliții într'adevăr” (Ioan 1:47) cari și-au arătat dorința lor de a fi învățați și urmași a lui Isus și a deveni dimpreună moștenitori a Impărăției Lui. Acestora el le trage atențiunea la lucrurile pământesti, după care ei mai mult căutau și umblau sau poate se întrebau că ce vor bea și ce vor mânca și cu ce să vor îmbrăca.

Cuvintele Domnului nu poartă în sine înțelesul că urmașii săi să fie neprevăzuți și fără grijă și nepăsători față de răspunderile lor în cele timporale, încât să atârne de alții pentru hrană și îmbrăcăminte, sau altecum să umble flămânzi și goli. Afacerea aceasta are două culmi, și Domnul voia să le atragă atenția ea să combată pe aceea care e mai împovărătoare pentru urmașii săi. Spiritul lumii e un spirit de iubire de sine, care măgulește și pe cele mai strălucite minți de a strânge totul, să se bucure, să fie și să mergă după cursul cel mai înalt a lumii. Sumând afacerea la olaltă, Domnul nostru ne arată că *văetarea după cele de mâncare și de îmbrăcat, sunt lucruri după cari caută și păgânii, ba toată lumea caută după lucruri bune pământesti*, însă urmașii săi trebuie să aibă o conducere în contră la acestea. Având mai întâi înaintea minții lor invitarea de a deveni dimpreună moștenitori a Impărăției lui Dumnezeu, cea mai măreată posibilitate de care cineva

să poate cugeta, *ei trebuie să o pretuiască într'asa un mod încât toate celelalte interese și speranțe să se cufunde în nimica și să fie în cea mai mare parte nesocotite*. Prin urmare sfatul Domnului e acesta: „Căutați mai întâi (mai ales ca și primul lucru de valoare) Impărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, și toate acestea (hrană, îmbrăcăminte ș. a.) se vor adăuga vouă”.

•Deci să ne însemnăm aceasta, că Domnul nu zice că urmașii săi vor avea toate acestea bunuri pământesti în mod tot atâta de mare ca și alții; însă El declară la alt loc: „Știe Părintele Ceresc de cele ce aveți trebuință”. Prin urmare, înțelesul e acela că, acei cari și-au încredințat viața și afacerile lor cu totul în mâna Domnului, prin consacrare deplină cu tot avutul lor, și care caută în felul acesta să placă lui Dumnezeu și să câștige moștenirea Impărăției pe care a promis-o el; aceluia le va da din bunurile pământesti atâta cât înțelepciunea sa vede de bine ca să le deie, să le aducă cea mai mare măsură de binecuvântare pentru făptura nouă, și să le fie un fel de ajutor de ai pregăti pentru Impărăție. Ori cât ar fi lucrurile pământesti de bune, de multe ori pot fi o pedecă în calea și ținta creștinului. De aceea ei să bucură că afacerea e luată din mâna lor și stă în mâna Domnului. Ei să bucură că afacerile lor sunt conduse și cărmuite mai înțelept și mai favorabil, decât dacă ar fi sub stăpânirea lor. De aceea ei pot cu bucurie în rugăciunea lor să zică, „Facă-se voia Ta”, în toate afacerile vieții. Privind, mergând și rugându-se în felul acesta ei să pot bucura chiar și în năcazuri,

știind că năcazul lucrează experiență, răbdare, speranță și în fine nu se vor rușina, pentru că ei socotesc că acestea sunt metodele lui Dumnezeu pentru formarea și lustruirea lor, pentru a dobândi moștenirea în Impărăția lui Dumnezeu. — Romani 5:3—5.

Căutați dreptatea lui

Nu e destul ca urmașii Domnului să caute numai Impărăția. Aceasta ar putea-o face din oarecare iubire de sine ori egoism din cauza mării și a cinstei ei. Și de aceea Domnul mai adaugă încă o condiție: și aceea e ca noi să căutăm nu numai Impărăția, ci și dreptatea ei, adică dreptatea care va veni prin acea Impărăție, dreptatea pe care Dumnezeu o va aproba. Aceasta e partea atingătoare! Toți cari vor fi socotiți vrednici pentru o poziție în Impărăție trebuie să ajungă la măsura iubirii perfectă către Dumnezeu și către oameni. Aceasta e măsura Dumnezească și nimic mai puțin nu va fi primit. Aceasta va fi în armonie cu Dzeul lor, o măsură dreaptă, justă, iubită, pacinică ori unde s'ar afla; și că ei vor fi contra la orice nedreptate.

Fiindcă noi toți am fost născuți în păcat, și fiindcă noi toți suntem întinați cu egoismul, chiar dacă suntem diferiți în grad, urmează că noi toți trebuie să luptăm o luptă bună contra elementelor acestei naturi omenești și nici când să nu simpatizăm cu nimic din pornirile noastre păcătoase din lăuntru. Să cere o luptă și o muncă zilnică de luni și ani pentru a afla și a desrădăcina aceste fire ale egoismului. Amalekii (dușmanii) aceștia cari s'au încuibat în carnea noastră

căzută și păcătoasă, trebuie să-i scoatem afară și în locul lor să punem simțuri și străduințe iubitoare și generoase a Spiritului iubirei care caută a face bine tuturor după cum are ocazie, cu deosebire casei credincioasă. Aceasta e învățătura elementară a nu vorbi rău de nimenea, a nu avea nici o simpatie cu defăimarea, vorbirile de rău și preînchipuirile rele, ci din contră să ne bucurăm numai în adevăr și în toate câte sunt adevărate, câte sunt cinstitute, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt foarte de iubit, câte sunt bine de auzit. — Filipeni 4:8.

Legea absolutei dreptăți, legea iubirei care va fi introdusă și întemeiată peste tot pământul în timpul Milineului trebuie chiar acum să o trăim cu toată puterea ce ne stă la îndemână. În timpul prezent, când suntem numai la scurtă distanță dela măsura potrivită a curățeniei, a adevărului și a onestiei, și când acest câștig așa de mare, Satana caută să ni-l răpească și când așa de mulți sunt în favoarea furtului și a uri și când oamenii în loc să lucreze spre interesul lor, lucrează în contra interesului lor propriu; moștenitorii Impărăției trebuie să fie stăpâniți strict sub legile Impărăției, căci numai așa calea lor le va fi sigură.

Ei trebuie să caute și să-i însușească principiile dreptății, pe cari ei le văd că vor fi nu peste mult legile Impărăției pentru lumea întreagă. Va fi mai ușor lumii să se conformeze legilor dreptății din viitor, când orice călcare va primi dreaptă și imediată pedeapsă, și fiecare cuvânt ori faptă bună va primi dreaptă și imediată răsplată. Acuma e greu

pentru clasa Impărăției să umble și să facă fapte bune și să se o-pună conducerii și obiceiurilor cari stăpânesc peste neamurile și vecinii lor. Simpatia lor pentru Dreptate, adevăr și curățenie, trebuie căutate tot atâta de mult ca și Impărăția; și acei credincioși consacrați care află pe una, o află și pe cealaltă. De aceea multă vreme trebuie creștinul să devoteze a se examina de sine și a se instrui însuși în dreptate, precum și la clădirea unui altuia în credință sfântă pe care cuvântul lui Dumnezeu o aprobă.

Aceștia de fapt toți sunt învățați de Dumnezeu. Ei învață a considera onestia nu numai în privința banilor, ci mai mult în privința cuvintelor și a faptelor. Ba mai mult ei învață să observe onestie în chiar eugetele lor, adică să fie onești față de Dumnezeu, onești față de frați, și onești față de lume. În măsură după cum ei învață aceste lecții, școlari din școala lui Christos, sunt pregătiți pentru o parte și moștenire în Impărăție.

Lecția negării de sine

O mare greutate printre „moștenitorii mântuirii”, moștenitorii Impărăției, moștenitorii măririi, rezultă din neputința noastră să apreciem cuvenit importanța lucrurilor mici în mințile noastre. Mulți cari ar avea curajul de a merge chiar la stâlp (moarte) pentru apărarea unor principii a dreptății mai mari și a adevărului, află că e mare greutate a se examina pe ei înșiși, adică după cum Apostolul ne spune, să-și supună chiar gândurile minții lor, voinței lui Dumnezeu. Inșă cuvintele Domnului urmează: „Cel credincios în puțin este credincios și

în mult”. Astfel noi trebuie să avem în minte că Domnul voește a ne învăța pe noi lucruri mici și în toate afacerile neînsemnate a vieții să cultivăm și să exercităm Spiritul lui Christos, spiritul umilinței, spiritul buneii învoiri, a avea îndelungată răbdare, suferință, iubire de frați, ca acestea fiind în noi să ni se deie o deplină intrare în Impărăția eternă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos.

O importantă lecție în școala lui Christos este tăgăduirea de sine. Părăsirea păcatului și a cuvintelor, a faptelor și a gândurilor păcătoase, este greu într'adevăr, dar Domnul cheamă pe urmașii săi; să le părăsească și să lupte împotriva a ori ce este păcătos. Ei trebuie să învețe a fi caractere bine rotunzite, după chipul Fiului lui Dumnezeu. Ei trebuie să învețe negarea de sine. Domnul, Mirele și Regele nostru, a învățat ascultare prin tăgăduirea sa de sine, și tăgăduirea aceasta nu a fost o tăgăduire de lucruri păcătoase, fiindcă în El nu s'a aflat păcat, și cercările sale speciale au fost pe linia tăgăduirii de sine, jertfa de sine *pentru dreptate* și suportarea ei pentru binecuvântarea altora. El a arătat și a desvoltat în felul acesta spiritul, ce a fost răsplătit cu Impărăția ce i-a dat-o Dumnezeu Părintele. — Filipeni 2:6—11.

Toți acei cari vor fi socotiți vrednici a fi regi și preoți a lui Dumnezeu în acea Impărăție cerească, trebuie să arate o purtare acum pentru a plăcea lui Dumnezeu. (I. Tes. 4:1—8). Trebuie să arate voința de a jertfi interesele și drepturile lor personale în favoarea Impărăției și a voinței Părintelui Cereșe și a binecuvân-

tării cu care Părintele voește ca ei să fie binecuvântați în Impărăția cerului. De aceea ori cine refuză de ași lua crucea negărei de sine, nu poate fi unul din învățăceii Domnului. El va cădea pe drum, fiindcă în urmă numai aceia vor face parte din clasa Impărăției, cari au socotit o bucurie de a câștiga Impărăția și favoarea Dumnezească și marele prilej de a fi asociați cu Isus în lu-

crul de a binecuvânta lumea, la ori ce spese și tăgăduire de sine. Să râvnim tot mai mult spre Răscumpărătorul, care s'a făcut de nici o cinste în fața lumii numai ca El să îndeplinească lucrul lui Dumnezeu pentru care a fost trimis. Numai astfel făcând ni se va dărui o abundentă intrare în Impărăția cerească a Domnului nostru Isus Christos Marele Mesia.

Pastor Russell Ser'ns.

Chemarea din Babilon continuă

... Ești afară poporul meu ca să nu fiți părtași la păcatele ei. Apoc. 18:4.

Cartea apocalipsului e o carte de simboale. În ea sunt descrise în mod simbolic toate mișcările și întâmplările din vârsta evangheliei, care deși fiind scrise în mod simbolic nu au putut fi înțelese până acum, totuși, azi când trăim în dimineața zilei de lumină a lui Cristos, le putem înțelege mai profund ca înaintașii noștri. Punctul nostru principal pe care îl urmărim în articolul de față, este chemarea poporului lui Dumnezeu din Babilon. Dacă acest cuvânt am voi să-l înțelegem literal, ar trebui să ne uităm în jur pentru a vedea și un Babilon literal, dar până când știm că cuvântul Babilon e un cuvânt simbolic, închipuind o stare de lucruri, atunci ușor îi putem afla înțelesul.

Ca să ne putem orienta mai bine în căutarea înțelesului acestei profeții e bine să aruncăm o scurtă privire la adevărata cetate a Babilonului ce a existat pe acest pământ, cu vre-o cinci secole înainte de nașterea Domnului și atunci cunoscând aceasta cetate li-

teral, precum și cauzele ce a determinat pe Domnul să ni l dea ca exemplu, ușor vom putea afla înțelesul chemării din textul nostru, *cui se face și la ce timp se face.*

Poporul lui Israel a fost singurul popor recunoscut de Dumnezeu pe acest pământ, până la venirea Domnului nostru. Acestui popor i-s'a dat mari binecuvântări și multă protecție din partea lui Dumnezeu, încât într'un timp popoarele pământului se îngrozeau numai auzind de numele lor. (Judec. 7:13—14). Dar poporul lui Israel nu a ținut seamă de toate acele binecuvântări cu care a fost cinstit de Dumnezeu, pentru a umbla în legile lui, ci încetul cu încetul a părăsit pe Dumnezeu și a îmbrățișat obiceiurile și regulile popoarelor păgâne, fapt pentru care și Dumnezeu i-a lăpădat de-a mai fi poporul său, permițând ca popoarele păgâne să-i înfrângă și să-i ia robi, ba chiar să-i strămute din pământul Palestinei în pământul Caldeilor. Această robie a

ținut 70 de ani. (Ieremia 25:7—11).

Nebucodonosor, era pe atunci regele Caldeilor, iar capitala Caldeii era orașul Babilon. Se poate presupune că în urma învingerii ce a avut-o Nebucodonosor asupra Evreilor, a înfrumusețat acest oraș cu atâta pompă și ziduri puternice, încât orașul Babilon devenise fără asemănare în acele zile, iar Nebucodonosor în urma acelei învingeri devenise plin de atâta îngâmfare, încât își închipuia că asemenea lui nu mai este altul. (Vezi Daniil 4:1—30; 5:18-20).

Negreșit, că pe evrei care îi devenise robi, îi folosea foarte mult la înfrumusețarea orașului său. Dumnezeu însă care a văzut starea mizerabilă a poporului său precum și îngâmfarea peste măsură atât a lui Nebucodonosor, precum și a fiului său Beltșezar (vezi Daniel 5:1—4), a hotărât distrugerea acestui oraș în care se încuibase atâta deșertăciune și în acest scop a trimis profeți să îi sădea în știre lucrul acesta, pentru ca Evreii să fugă dintr’ânsul, înainte de a se începe nimicirea lui. (Vezi Irimia 50 și 51 cap).

Legenda spune că acest oraș era atât de fortificat încât era imposibil ori cărui inamic să poată pătrunde într’ânsul, pentru că pe lângă zidurile groase ce-l înconjurau și păzitori numeroși care făceau zi și noapte straje pe ziduri, dar în jurul său adecă pe o parte și alta cum și prin mijlocul său curgea râul Eufrat și deci apa râului încă era un obstacol destul de mare pentru acei ce ar fi cunțezat să între într’ânsul pentru a-l distruge.

Cum hotărârea de a se dărâma acest oraș venea dela Iehova Dumnezeu, care nu mai putea tolera

spurcăciunile ce se făceau într’ânsul, El a permis lui Dariu împăratul Perșilor să făurească un plan, la care nici nu se aștepta Beltșezar Regele Babilonului. Să zice că acest Dariu, a abătut apa Eufratului pe altă parte, iar pe albia râului a intrat într’o noapte cu întreaga sa oștire, în timp ce păzitorii cetății erau fiecare la postul lor pe ziduri, iar porțile încuiate; și au dat foc Babilonului într’un timp când Beltșezar și celelalte căpetenii ale Caldeilor, nici nu se așteptau, mai ales când știau că porțile sunt zăvorâte și zidurile păzite (vezi Irimia 51:11-64). Cu aceasta ocazie deci, au scăpat Evreii din captivitatea Babilonului, deoarece împăratul Dariu care a urmat la domnie a dat voie Evreilor nu numai să se reîntoarcă în Palestina, dar chiar să-și rezidească templul și zidurile Ierusalimului, pe care le dărâmasese regele Nebucodonosor.

Ei bine, pentru prima dată întâlnim deci în Biblie cuvintele „Eșiți afară poporul meu” înainte de a se dărâma Babilonul, spuse de către profetul Ieremia și știm că toți Evreii credincioși fâgăduințelor, s’au și înapoiat în Palestina refăcându-se iar ca o organizație a lui Dumnezeu. (Vezi Ezra. 1 și 2 cap. Ieremia 7:1—73). Așa au continuat refacerea națiunii lor până în zilele Domnului când se pare că Evreii ajunseseră iar în posesia drepturilor lor religioase, afară de aceea, de a nu mai fi un popor independent, ci supus după robia din Babilon mai întâi Turcilor, apoi Grecilor și în zilele Domnului, Romanilor. (Vezi Luca 2:1—4. Dan. 7:17, și 8 cap.).

Sub domnia Romanilor s’a născut și Domnul și sub aceasta a trăit vârsta de 30 ani, până când

a început misiunea sa de predicator și când la aceasta vârstă și la acel timp, și-a început solia Sa cu cuvintele: „*Veniți la mine toți cei împovărați și osteniți și eu vă voi da odihnă*” (Matei 11—28) și iarăși „*Dacă rămâneți în cuvântul meu... veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi*”. Apoi: „*Deci dacă fiul vă va face slobozi veți fi cu adevărat slobozi*”. (Ioan 8:31—36).

Dar acum să ne întrebăm puțin: până aci am spus că Evreii ca popor au câștigat din nou libertatea lor, atât de a-și ocupa pământul, cât și să-și rezidească templul din Ierusalim; deci cu drept cuvânt se poate susține că ei erau pe deplin liberi în cele religioase și dacă e așa atunci de ce Isus le-a spus că ei încă sunt robi și că numai dacă îl vor urma pe dânsul așa vor deveni liberi? Oare devenise ei captivi unui alt babilon? Literal nu, dar spiritual putem spune că da. Cine nu știe că mai marii lui Israel atât devenise de streini de legile lui Dumnezeu, încât Domnul i-a numit „morminte văruite”? Cine nu știe cât se înstreinase ei de fundamentul Legii care consta din „dreptate, milă și credință” și în loc își însușise caractere de „vulpi” în ce privește șiretenia; „vipere în ce privește cuvintele lor întepătoare; „fățarnici și morminte văruite” pentru că în față se arătau foarte evlavioși și zeloși pentru Dumnezeu, iar pe dinlăuntru erau „plini de răutate și răpire”; „nebuni și orbi” pentru că prețuiau mai mult obiectele templului decât pe stăpânul templului; „strecurând tântarul și înghițând câmila”, încât Domnul a fost nevoit să-i scoată cu biciu din templu, pentrucă făcuse templul în tabăra de gișeft.

— Ioan 2:14—16. Ieremia 7:1—11.

În această stare fiind ei, cine ar mai fi putut spune că mai erau Izraeliți, sămânța lui Avram, care prin viața lor trebuia să reprezinte pe Dumnezeu? Din contră, în starea decăzută în care ajunsese, reprezentau mai curând pe Dumnezeul lumii acestea, (Ioan 8:44); pentru că, nu numai că erau străini de viața sfântă în adevăr, dar în loc de a se umili atunci când Domnul le-a descoperit fără de legea, din contra au devenit tot mai înpetriciți în inima lor, pentru a urma păcatul iar pe acei ce le trăgea atenția la calea lor cea rea îi pismuiau, se înfuriau asupra lor și îi urmărea cu moartea; socotindu-se în drept să facă aceasta, deoarece doar ei erau mai *marii lui Israel* cari „*ședeau pe scaunele lui Moise*”.

Cine era deci acest Isus, fiul unui om sărac și fără influență între popor ca să le tragă lor atenția la căile și faptele lor? Nu erau ei dar *organizația oficioasă a lui Dumnezeu* cu titlul de judecători cărturari și farisei; Cum atunci de Isus a avut îndrăsneala că făcă aceasta strigare în Izrael pentru a eși dintr’ânsul cei osteniți și povorați?? Totuși știm că strigarea aceasta era din ordinul lui Dumnezeu, care a văzut decăderea morală și spirituală în care ajunsese poporul său, din cauza conducătorilor lor. (Mica 3:1—5. Osia 4:1—14. Irimia 23:1—2, 15).

Puțini însă și-au dat seama de trista situație în care ajunsese acest popor și puțini au ascultat de glasul Domnului pentru a eși afară din acel nou Babilon, totuși toți câți au eșit au fost însărcinați de Domnul de a continua și lăți această strigare printre poporul lui Izrael, (Matei 10:5—6)

și timp de 7 ani începând dela botezul Domnului până la anul 37 după Christos, aceasta strigare s'a făcut încontinuu în mijlocul poporului Judeu, iar după acest timp, chemarea a trecut la păgâni. Fapt. 10 cap.). Toți câți au înțeles-o, au părăsit barca organizației lor, — ce era în ajunul prăbușirii și care s'a și întâmplat la anul 70 d. Chr., — și s'au grupat sub steagul Domnului formând biserica cea vie a lui Dumnezeu, adevăr. (Romani 2:28—29).

Dar să ne întrebăm, cine a făcut pe poporul lui Izrael și în deosebi pe conducătorii lor să devină așa de străini de legile lui Dumnezeu? Putem spune hotărât că Satan, adversarul lui Dumnezeu. Dar iarăși să ne întrebăm: Din moment ce Domnul și apostolii au înființat biserica creștină a rămas el (Sataka) inactiv? O nu!, ci cu atât mai mult s'a înfuriat, (Petru 5—8) cu cât a văzut că Domnul a pus temelii noi, casei sale. (Ebrei 3:6).

În acest scop și-a mobilizat toate forțele lui pentru a urmări și persecuta pe credincioși, iar dacă nici așa nu i-au reușit, atunci a căutat să se facă prieten cu creștinii, ca așa să-i poată prinde în cursă și să-i formeze un nou Babilon. Istoria ne arată clar cum biserica lui Christos, curând după moartea apostolilor, a dat mâna cu lumea, iar începând de prin secolul al III-lea, au început a intra în rândurile creștinilor oameni cu influență, onorabilitate și cu ambiții după mărire, deoarece chiar împăratul Constantin devenise nu numai creștin, dar chiar șeful bisericii creștine. Dar în timp ce biserica cucerise aceasta poziție, de spiritul lui Christos se

depărtase mult. Cei ce au intrat în biserică, adică oamenii cu influență, au introdus într'ânsa tot felul de idei și doctrine păgânești lăsând aproape cu totul la o parte regulile și învățăturile Domnului și a sfinților Apostoli. Deși mai înainte a fi fost creștin însemna a te expune la cele mai grele chinuri, totuși acum pentru acei ce se numeau creștini era o cinste și onoare. Satana a încetat persecuțiile, atunci când a putut să le îndrepte mintea către alte învățături, pe când, până ei au fost lângă învățătura lui Isus, mijlocul lui de răzbunare pe creștini, era chinurile îngrozitoare. — Timotei 3:12.

Timp de aproape 14 veacuri biserica lui Christos a stat sub influența acestor oameni lumești, care se întreceau, ba chiar se omorau unul pe altul pentru mărire, dar Domnul conform profecției sale (Matei 13:24—30) trebuia să înceapă și aici o chemare din acest nou Babilon, sau o alegere acelor credincioși (grâu) dintre cei numai formal creștini (neghina). Aceasta mișcare a început de timpuriu în zilele lui Luther, care văzând păcatele mai marilor biserice creștine a început a striga în gura mare și a protesta contra acelor învățături, declarându-le ale lui Anticrist și dovedind că sunt departe de spiritul Domnului și a sfinților Apostoli.

Cei ce-au fost în stare de-a putea face deosebire între învățăturile lui Luther și între acele ale Papalității, s'au și deosebit de acest Babilon, în conformitate cu textul nostru (Apocalips 18-4), deși nu fără nenumărate blesteme din partea papei, și așa au format din nou biserica curată alui Christos. Nu a trecut însă mult timp

până când și Luteranii au neglijat de-a rămânea protestanți în contra a tot ce era păcat și nedreptate și deși nu s’au reîntors în biserica mamă, totuși au îmbrățișat multe din doctrinele și faptele, contra cărora au protestat la început.

Putem observa și aici viclesugul lui Satan, care nu s’a silit să-i reîntoarcă în biserica mamă care devenis un babilon, dar i-a îngădit cu gardul ispitelor, după mărire și onoare, și i-a încunjurat cu zidul păcatelor, încât azi se poate spune că și biserica Luterană a devenit o fiică a Babilonului întocmai după cum spune profeția lui Ezechiel, la cap. 16:44. Negreșit că toți ai Domnului care au observat decăderea și de astădată s’au retras iarăși în conformitate cu textul din Apocalips 18-4 din aceasta organizație ce a rămas numai cu numele de protestantă, și-au format din nou biserica curată a lui Christos. Satana însă a urmărit și pe aceștia și deși nu a întors în biserica de unde au ieșit, dar acolo unde i-a putut captura, le-au oprit înaintarea spre cunoașterea adevărului și sfințenie și i-a format o nouă ramură a Babilonului, din cauză că deși la început au protestat contra decăderii Luteranismului, totuși mai târziu au adoptat și aceștia multe din sistemul din care au ieșit.

Ei bine, din aceste sisteme ale reformatiei s’a născut și biserica noastră „Laodicia” declarată de mulți ca „eritică”, dar care prin harul Domnului și prin munca depusă de servul credincios și cumin-te din Matei 25:45, pe care Domnul l-a redicat la timp, a putut fi lămurită în ce privește planul lui Dumnezeu de mântuire al neamului omenesc, precum și despre che-

marea și datorile bisericii în timpul de acum.

Menționăm și aici că atunci când lui Satan i-a reușit să formeze din fiecare mișcare a reformatiei o nouă ramură a Babilonului, cei credincioși și cu inima întregă către Domnul și principiile sale sfinte s’au retras imediat afară în conformitate cu porunca Domnului din Apocalips 18-4, pe când cei ce-au rămas pe loc, — întotdeauna mulțimea, — i-a condamnat pe aceștia ca „eretici”, „răsvrățitori”, „Anticriști”, etc., aruncând asupra lor fel de fel de cuvinte înjositoare; ba până acolo au mers cu ura lor față de aceștia, că i-au declarat „dușmani ai lui Dumnezeu” și în baza acestei denumiri isvorâte din răutatea inimilor lor, pe acei ce nu voiau să părăsească poruncile Domnului și nu primeau ca sfinte apucăturile lor — au format chiar și armate (Cruciații) pe care le-a trimis în contra „ereticilor” pentru ai omorî zicând: „dușmanii lui Dumnezeu trebuie să piară”. — Dar erau oare aceștia în ceva dușmani lui Dumnezeu? noi răspundem că nu. Din contră aceștia, „eriticii” se sileau a rămâne lângă poruncile Domnului și tocmai din aceasta cauză, pentru că nu voiau să mai dea ascultare unor conducători a căror „Dumnezeu era pântecel” și pe care nu-i interesa starea sufletească a turmelor lor. ei doar interesle lor egoiste și dorința după autoritate și mărire. Aceștia deci văzând în mișcarea („Eriticilor”) o surpare a intereselor lor, pentru a-i îngri mai mult în fața lumii și pentru ca lumea să poată vedea în ura lor un motiv serios, în baza căruia să poată îndreptăți ucide-

rea lor, i-a denumit „dușmani ai lui Dumnezeu”.

Am spus mai sus că datorită harului lui Dumnezeu în timpul acesta și noi am putut ajunge la cunoașterea pe deplin a adevărului pentru a putea face deosebirea între adevăr și neadevăr și între păcat și sfințenie. Mulți dintre noi am cugetat că textul din Apocalips 18-4, și-a avut împlinirea atunci când — prin harul Domnului — am putut eși din toate crezurile creștinătății nominale și-am putut vedea și înțelege iubirea Tatălui nostru din Cer și-a fiului Său Domnului nostru Isus Christos. Aceasta convingere — că adevăratul textul nostru și-a avut împlinirea cea din urmă, — am avut-o atunci când peste noi lumineau zile bune și când soarele favoarei Dumnezești ne încălzia din zi în zi, (Mană 4 Tunie) dar când Domnul a permis ca peste noi să vină timpul încercării, cu durere am observat că mulți dintre noi numai o formă de pietate au avut (I Timotei 6—15), pentru că atunci când a trebuit să pună în practică învățăturile Domnului, s’au dovedit că puțin sau deloc interes nu au avut de sfaturile Domnului față de interesele lor pământești și dragostea după ce este trecător, desertăciune și vânare de vânt. — Ecl. 1:14. — În învățăturile Domnului nu găsim asemenea sfaturi că numai în zile bune să-i respectăm legile sale, iar când vine ispita să le părăsim, din contră Domnul nostru ne spune: „și cine păzește poruncile mele până în sfârșit etc.”. — Apoc. 2:26.

Observând deci situația aceasta, plus alte decăderi morale și spirituale după cum am avut ocaziunea să le vedem și să le cunoaștem

făptuite tocmai de unii ce sunt în fruntea acestei biserici, ca și o împlinire a profeției Domnului pentru acest timp (vezi Matei 24:10, Apocalips 3:17—18), cine-ar putea spune că Satana nu intenționează să ne formeze și pe noi o creangă a Babilonului, din care să ne rămână numai forma pe dinafară și numele, pe când pe dinăuntru să imităm acel sistem din care am eșit și pe care cu atâta înverșunare mulți ani le-am combătut?!

Oare de este așa cazul, după cum cu toții îl cunoaștem — și ceea ce e și mai trist e că aceste apucături necreștinești sunt aprobate de către unii conducători principali ca bune, — să ne întrebăm: nu ne sună oare și nouă cuvintele din textul nostru? Ani de zile am combătut cu ultima energie dorința după mărire, autoritate și îngâmfare, precum și ura și dușmănia ce sunt în biserică nominală, ca lucruri ale cărnii și ale Diavolului, deci acum când și unii dintre noi se înclină ba chiar susțin și practică asemenea fapte nu se poate vedea că un nou Babilon voește a lua ființă? Și acum iarăși ne întrebăm, oare cuvântul din textul nostru nu ne sună și azi la ureche: Depărtează-te popor al meu de asemenea oameni. — I. Timotei 6:3—5. Apoc. 18:1—4. „Cuvântul Babilon înseamnă confuzie și privind noi azi în fața faptelor ce le putem vedea în mijlocul bisericii noastre oare nu putem observa destulă confuzie într’ansa?! Această confuzie nu a venit numai în urma luptei făcută în jurul mamonului... dar chiar și pe linia doctrinilor, căci de exemplu dacă într’o adunare se pune la studiu într’o seară Vol. I sau VII, iar în seara următoare L. B. înseamnă că ce s’a învățat în seara

dintăi să se desmintă în seara următoare, pentru ca să știe că învățăturile „moderne” de azi, răstoarnă pe cele din anii trecuți, numindu-le: eroare, neadevăr și chiar minciuni.

În asemenea situație mai poate avea poporul Domnului o direcție sigură?! Dacă așa de ușor ne putem juca cu doctrinele (vezi clasa Dan, Vol. 7 pag. 169) cine știe dacă mâine nu se vor ridica alții, care să răstoarne pe cele de azi sub motivul că sunt mai luminați?! Oare nu tocmai aceasta a fost și păcatul „mai marilor” lui Izrael când au introdus în biserica lor doctrine după doctrine, lăsând Biblia la o parte și formând „Talmudul”? Și oare nu tocmai acesta a fost și păcatul creștinătății când au introdus în biserica lui Christos dogme după dogme, lăsând scrierile sfinte ale Domnului și ale apostolilor la o parte? Poporul însă nu a putut pricepe toate aceste abateri din cauza că făuritorii acestor idei își acopereau ideile cu „zel și activitate” în lucrul Domnului.

Pentru a ne păzi de asemenea ispite fraților, trebuie a fi foarte treji în a cerceta spiritul învățăturilor de azi pentru a-le vedea de sunt în armonie cu spiritul Domnului, pentru că știm că spiritul lui Christos nu se contrazice pe sine.

Din scripturi observăm că în asemenea cazuri, când o parte sau o majoritate de oameni se abat dela căile lui Dumnezeu, Dumnezeu nu se amestecă pentru a le strică planul, (Ecl. 3:1) nu, ci el la aceștia le dă voie liberă (II. Tes. 2:11), dar dintre aceștia îi chiamă încontinuu pe ai săi afară zicând: „Eși afară poporul meu”.

Aceasta e numai o datorie din

partea noastră de a vă atrage atenția fiindcă prevedem răul, dar știm că mulți nu vor lua în serios toate aceste după cum nu s’au luat în serios nici cuvintele profetilor, atunci când aceștia făceau atent poporul lui Izrael la căile sale și cu atât mai puțin preoții, care se credeau în drept să facă orice deoarece doară ei erau din seminția lui Levi, pe când preoții și chiar Domnul au fost dintr’o seminție despre care nu s’a vorbit nimic cu privire la preoți, adică la organizația oficioasă a lui Dumnezeu.

Ca încheiere la cele de mai sus repetăm că cauzele pentru care în totdeauna s’a făcut abatere dela Legile lui Dumnezeu a fost că Satana marele dușman a lui Dumnezeu și al omului s’a luptat ca un leu spre aceasta, al doilea conducătorii poporului lui Dumnezeu nu au fost destul de prevegători, ba de mai multe ori chiar ei au fost primii făptuitori ai păcatului iar biserica nu a cercetat cu preveghere și destulă trezvie asupra doctrinilor și faptelor lor, pentru a le vedea dacă sunt în armonie cu spiritul lui Dumnezeu. — I. Ioan 4:1.

Când azi cunoaștem că trăim în timpul din urmă când Satan e mai activ ca oricând trebuie să fim cu atât mai mult privegători iubiți frați și surori, „nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți”, rescumpărând cu desăvârșire timpul căci zilele sunt rele. — Efeseni 5:17.

Nimeni să nu înțeleagă că noi am voi prin aceste rânduri să forțăm pe cineva a se deosebi de care-va confesiune religioasă și să ne urmeze nouă, pentru că și noi suntem numai oameni ca toți alții, dar ne silim prin aceste rân-

duri să îndreptăm atenția fiecăruia la cuvântul și exemplul Domnului ca pe acesta să-l urmăm în orice împrejurare a vieții și să nu ne lăsăm influențați de părerile cuiva pentru a urma un drum ce în aparență pare a fi bun dar mai la urmă poate fi drum conducător la moarte. — Proverbe 14:12.

Nu trebuie niciodată să ne mulțumim cu aceea, că lângă o părere e majoritatea și de aceea o îmbrățișăm și noi, pentru că se știe că întotdeauna majoritatea a urmat eroarea și nu mai puțin (eritici) au fost cari au rămas lângă adevăr. Aceasta trebuie să ne fie clar, mai ales acum când poporul lui Dumnezeu *ca număr*

aici pe pământ trebuie să scadă pentru a crește dincolo de vâl. — Deci lauda unora cu o organizație mare și puternică aici pe pământ este lumească și nescripturală. Să ne găsim totdeauna lângă acei puțini care iubesc pe Dumnezeu, adevărul său, viața Sfântă și într'un cuvânt Legile sale, și nu într'o majoritate care puțin sau de loc nu le pasă de aceea ce zice Dumnezeu, atunci când aceasta ar fi în contrazicere în interesele lor, pentru că vedem că tocmai acestea au fost și păcatele poporului Israel, fapt pentru care a fost lepădat din harul lui Dumnezeu.

Semnele timpului.

... „Voi fraților nu sunteți în întunec ca să vă apuce aceea zi ca un fur.”
... „Căci când vor zice pace și siguranță, fără de veste va veni peste dânsi nimicirea.” 1. Tesaloniceni 5:3, 4.

Cuvintele de mai sus sunt preziceri profetice pe care toți cei ce iubesc adevărul ar trebui ca să le știe. Ca un semn al sfârșitului Vârstei Evanghelică Apostolul Pavel ne-a spus: „Când vor zice pace și siguranță; atunci dintr'odată nimicirea (Armagedonul) va veni fără de veste peste ei. Aceasta e o *clară adevăritare*.”

O mare mișcare în lumea întreagă, pentru pacea universală care să fie durabilă, s'a început cu formarea „Ligii Națiunilor”, care a devenit tribunalul mondial prin întrunirea dela Locarno și dela Paris spre a desființa războiul și astfel s'a luat pași repezi spre a desarma toate națiunile și acum se progresează până vor ajunge la culmea care o doresc, unde se va împlini prezicerea apostolului Pavel „când vor zice: Pace și siguranță”.

Antitipul acestei „păci și siguranțe” îl avem în istoria regelui Beltazar, care pe când sărbătorea cu domnii lui, cu femeile și concubinele lui, și se bucurau și se sburdau îngâmându-se, fiind cu toată încrederea că se află sub deplină pace și siguranță, dintr'odată a apărut o mână de om pe perete scriind, „Mene, mene takel afharsin”, declarând pedeapsa Babilonului. — Vezi Daniil 5 cap.

Governamentele civile de astăzi compun antitipul lui Beltsazar, conducătorii politici, financiari și industriali, închipuiesc pe domnii lui Beltsazar, iar organizațiile religioase ce nu sunt fondate pe baza sfintei Scripturi, sunt închipuite de femeile și concubinele lui Beltsazar. Babilonul modern de astăzi, creștinătatea, lucrează la un program, adoptând întruniri și

planuri de pace și siguranță, pentru a se îndeplini cuvintele profetice: și când vor zice, „Pace și siguranță”.

Pe când toate elementele politice, religioase și nereligioase se pregătesc pentru marele program de pace și siguranță, „degetele antitipice de mână de om” arată încontinuu la cei ce vor să observe, soarta definitivă a eforturilor omenești, și această mână scriitoare sau hotărâre Dzeească pentru rânduiala prezentă, o putem ușor vedea în mișcările muncitorești de pretutindenea, care se pregătesc o mare nimicire a rânduelii prezente din lumea întreagă și care când se va începe, se va desvolta într’o anarhie, pe care Scriptura o numește: „Lupta zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu” — „Armagedonul”. — Apocalips 16: 16. Matei 24:21. Luca 21:25—26.

O altă închipuire o avem în Samson, care a fost înșelat și sedus, și perzând puterea sa a fost legat, și scoțându-i-se ochii a fost muncit și chinuit în temniță. Domnii Filistenii împreună cu un număr mare de bărbați și femei au sărbătorit victoria lor asupra lui Samson, marele uriaș de care ei se temeau, și fiind el captiv, ei își băteau joc de el ca de un monstru. Samson dobândindu-și însă puterile și o poziție avantajoasă, s’a răzimat de cei doi stâlpi din mijlocul Templului și dintr’odată împingându-i, toată clădirea s’a răsturnat peste ei, omorând pe toți domnii Filistenilor dimpreună cu toți oamenii și femeile lor ce erau acolo, astfel și Samson însuși și-a pierdut viața (vezi Judecători 16).

Acest caz a fost o umbră de închipuire a masselor muncitoare (vezi Fotodrama pagina 94). În

decursul timpului din urmă, muncitorimea a fost stoarsă de drepțuri și a devenit sub controlul Filistenilor antiînchipuitori politici, financiari și industriali, care cred că ei au destulă putere asupra ei și în felul acesta factorii și stăpânitorii devin din ce în ce tot mai îngâmfați, sburdându-se în victoria lor peste clasa muncitoare. „Domnii” antiînchipuitori a Filistenilor și asociații lor, batjocoresc și apasă pe clasa Samson. Deaceia noi observăm că clasa muncitoare devine tot mai nemulțumită și mai neliniștită, dar dobândind puterea după hotărârea lui Dumnezeu, (Iacob 5:1-6. Habacuc 1:5-11), în curând va răsturna marele Templu a creștinătății, răsturnând cei „doi stâlpi” adevăratele puteri civile și religioase sub a căror ruină și muncitorimea va rămânea în aceeași catastrofă, deoarece nu stă în puterea lor să îndrepte rânduiala prezentă; aceasta fiind opera lui Christos. — Fapt. 3:21, vezi și Is. 34 și 35 cap.

În viziune Ilie a văzut un vânt care a răsturnat și despicat stâncile; și după vânt un cutremur de pământ, iar după cutremur de pământ un foc și mai pe urmă o voce blândă și subțire. Ceeace Ilie a văzut simbolizează întâmplările din sfârșitul acestei lumi rea (epoca în care trăim) (vezi 1 Regi 19:11, 12; Wath Tower 1 Iulie 1898 pagina 208; Taina Implinită pagina 3—4). Războiul Mondial din 1914—1918 este reprezentat prin vântul cel mare ce l’a văzut Ilie; iară cutremurul reprezintă Revoluția Mondială care va fi, iar focul reprezintă Anarhia ce se va desvolta din Revoluție. Și astfel tot ce s’a clădit din timpul războiului până în timpul de revoluție, tot ce s’a lărgit spre a fa-

ce loc destul pentru „pace și siguranță” (Luca 12:16—20) adică programul de „pace și siguranță” va fi răsturnat și stricat de clasele nemulțumite, încât toată rânduiala prezintă va fi desființată. Revoluția mondială de asemenea e simbolizată prin cutremurul de pământ din Apocalips 6:12—17; 16:18; Ebrei 12:26; Isaia 2:19; 13:6—13; 34:1—9; Ieremia 50:46; Ioel 2:1—11. Hagai 2:6—7. Revoluția Mondială și anarhia care va urma îndată după revoluție, va compune lupta zilei celei mari a Atot Puternicului Iehova — Armaghedon. — Apoc. 16:16, vezi și Zef. 1:14—18.

Un cutremur literal e foarte repede, tot așa și Revoluția Mondială care va începe Armaghedonul, va fi repede și va veni fără nici o întârziere o „grabnică nimicire”, îndată, după ce se va ajunge la încheierea că acum e „pace și siguranță”. Armaghedonul va fi un conflict literal, începându-se cu masele răsculătoare împotriva stăpânilor și terminându-se într-o luptă, popor contra popor, clasă contra altei clasă, individ contra individ. (Vezi Isaia 19:1—16. Matei 24:7. Egiptul în limba-jul Bibliei, reprezintă lumea de acum (Apoc. 11:8, iar „Domnul aspru” din această profecie este Satan, căruia i se permite pe un scurt timp puterea și libertatea. Vezi Iuda 1:5—6. Apoc. 12:12.

Puterile cari au a se angaja în acest teribil conflict, să mobiliază grabnic peste întreg pământul; tot felul de demonstrații, demonstrații în contra războiului, demonstrații în contra șomajului (lipsei de lucru) și demonstrații pentru eliberarea celor din închisoare pentru propagandă contra politicienilor (propagandă revoluționa-

ră și agitație) aceasta e împlinirea profetiei, „Iată răul va merge dela o națiune la națiune și un vânt se va ridica dela marginea pământului”. — Ieremia 25:32.

Armagedonul este tocmai aceea ce Domnul Isus numește o mare strămtorare (Matei 24:21) la care deasemenea e un antitip în Exod 12:23, 29 și împlinirea profetiei din Apocalips 18:21. Marea zi de mâine nu are a fi un război în lumea largă printre națiuni, ci o completă distrugere (nimicire) a rânduiei din prezent din lumea întreagă ce va fi atacată de revoluție și anarhie, prezisă de scripturi. „Degetele de mână de om” (Danel 5:5) simbolizează puterea popoarelor muncitoare de astăzi, cari vor cauza pedepsirea Babilonului de astăzi, a creștinătății. Întâmplările din prezent ne dovedesc că ziua răsunării nu este departe, „Când veți vedea toate aceste că se face, cunoașteți că Impărăția lui Dumnezeu e aproape... Atunci ridicați capetele voastre în sus, fiindcă răscumpărarea voastră s'a apropiat”. — Luca 21:28, 30.

(Ne facem o datorie de creștini, ca martori ai cuvântului lui Dumnezeu când anunțăm aceste întâmplări ce au să vie (vezi Luca 21:25—28, 36) și declarăm că noi nu suntem dornici de a vedea răul altuia fiind sub porunca Domnului care ne spune, „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți”, totuș mărturisim că evenimentele ce au să vină, deși sunt pline de dureri ca și durerile unei femei însărcinate” (I. Tesal. 5:3) ele sunt mijlocul lui Dumnezeu de a umili îngâmfarea omenirii, (vezi Isaia 2:11, 13:11) după care va urma apoi vindecarea, adică îndreptarea tuturor lucrurilor sub domnia mă-

reață a lui Christos. — Osia 6:1—3. Isaia 2:1—4. Mica 4:1—6. Fapt. 3:20—25.

Dacă auzul acestor cuvinte va cauza cuiva supărare sau mânie asupra noastră, noi și atunci zicem ca și profetul Irimia: Dumnezeu prin cuvântul său (Mat. 24:14) ne-a poruncit să spunem toate acestea în auzul vostru și de aceea vă rugăm ascultați de glasul Domnului și umiliți-vă înaintea voinții Lui, căci așa făcând, poate și Dumnezeu se va îndura să nu lase ca durerile ce trebuie să vină să fie așa de mari, (Zefania 2:1—3) cât despre noi, iată suntem totdeauna aici, faceți cu noi ce vedeți că este bun și drept dar să știți că cu cât veți împetri inimile de a nu asculta de glasul Domnului, veți adaoge păcat peste păcat și ca urmare la aceasta plagă peste plagă. — Ier. 26:1—15. II Moisi 7—11 cap. (N. R.).

Sfânta Scriptură ne spune că aleșii lui Dumnezeu nu vor fi în întuneric cu privire la timpul și felul cum această epocă (lume) va fi consumată (sfârșită). Ziceri și date profetice să conțin în cuvântul lui Dumnezeu, și care au acestea în mintea lor și le cunosc, să „sigilează pe frunțile lor” ca copii ai luminii. Ori ce trăsătură din planul lui Dumnezeu să fie studiată cu mare îngrijire prin rugăciune și toate li se va limpezi ca cristalul înaintea minții lor. Toți cei ce iubesc Adevărul și așteaptă pe Domnul, vor da cuvenită atenția la cuvântul sigur a profetiei, (2 Pet. 2:19, 20) pentru că visiunea este pentru anumit timp, și în fine va vorbi adevărul și nu va minți; și chiar de va întârzia, tu așteaptă că de sigur va veni și nu va da greș. — Habacuc 2:3.

Tradus din Zion Mesenger

Ești tu un creștin cugetător?

... „Voi veți cunoaște adevărul, și Adevărul vă va face liberi.” — Ioan 8:32.

Ești tu un creștin cugetător, unul care cugetă și crește în har și își exercitează sensul spiritual spre a fi în stare a deosebi între adevăr și ne-adevăr; ești tu unul care crezi ceea ce știi, și de ce crezi, unul care știe să dea dovadă despre ceea ce speră și crede și mărturisește; ori ești numai un „copil” în Christos, nedesvoltat în adevăr, slab în credință și nestabilit în caracter individual creștinesc? Ești tu un serv a lui Isus Christos care stai în libertatea în care numai prin adevăr să poate dobândi, ori ești un captiv prins în rătăcirii sectariene, apar-

ținând unei organizații ori dominații care îți stăpânește mintea, care nu te întreabă vreori nu, ci trebuie să primești orice învățătură cum vine și trebuie să suporti sistemul așa cum este?

Ești tu un om care îndrăznește a cerceta și cauți să ți se dovedească ceea ce este drept și adevărat, ori te temi de ceea ce oamenii vor cugeta, de ceea ce oamenii vor zice, de ceea ce oamenii ar putea să-ți facă, și mai cu seamă te temi de acei ce-și însușesc autoritate peste moștenirea lui Dumnezeu și voesc a dicta celor dimpreună cu ei creștini că ce să citească și ce

să nu cetească, ce să creadă și ce să nu creadă?

Observat-ai tu aceasta că cuvintele din (1 Tesalonic. 5:12—22) nu sunt adresate la lume, nici creștinilor nominali, ci celor adevărați și consacrați sfinți a lui Dumnezeu, cari în aceste zile trebuie să se nutrească cu adevărul?

Îți este cunoscut faptul că cuvintele rostite de Apostol Pavel au fost cuvinte inspirate de Dumnezeu, și că cuvintele lui nu sunt numai propuneri, ci sunt ordine ce trebuie ascultate cu îngrijire?

Recunoști tu că sfinții lui Dumnezeu trebuie să se „roage neîncetat” și în toate să mulțumească Domnului și să nu „stingă spiritul” și să nu „disprețuiască profețiile”, ci să cerceteze toate și să țină ce este bun?

Observat-ai tu că astăzi sunt frați cari au depășit din adevăr și învăț împotriva Adevărului și a cuvântului inspirat a lui Dumnezeu și că noi trebuie să respingem astfel de învățături, îndată ce am observat că nu sunt în armonie cu cuvântul și Planul lui Dumnezeu?

Au nu învăț Scriptura că în zilele din urmă vor veni timpuri periculoase când nelegiuirea se va înmulți și mari rătăcirii (dela adevăr) se vor desvolta (chiar în mijlocul celor consacrați) II Timotei 3:1—5. 4:3—4, introducând învățături false, vor schimba și respinge tot ce odată s'a dovedit că a fost Adevăr, și care vor face din poporul Domnului comercianți, și din adunarea Domnului o federație comercială, astfel poporul Domnului va fi înșelat cu cuvinte măgulitoare argumentate fiind cu Scriptura, făcându-i să creadă, și în modul acesta iubirea multora va fi răcită,

din cauza fărădelegilor ce se vor săvârși de cei lacomi și iubitori de mamon, nebăgând în seamă Adevărul și nici temându-se de Dumnezeu vor strica fructul multora, vor vătăma Adevărul și aducând defăimare fraților adevărați, totuș vor căuta să întărească și să zică că slujesc pe Dumnezeu, dar pe când în realitate pantecele fiind Dumnezeul lor?

Au nu ai cetit tu că „minciuna nu este din adevăr”? (1 Ioan 2:21) și că puțin aluat (păcat, minciună) dospește toată frământătura (Adevărul)? (1 Corint. 5:6). Și că „Vulpile cele mici strică viaa” (Cânt. Cânt. 2:15). Aduceți-vă aminte ce zice mana din 9-lea Septembrie?

Ce tești tu cu îngrijire ?

Îți amintești tu că fr. Russell a zis cândva, „Lucrul nostru este ca totdeauna să priveghem și să ne păzim de învățături false după care noi nu căutam, ci ele caută după noi să ne tragă dela adevăr, fără să observăm, dacă nu privighem”. „Pentru că cei ce ni le aduc nu se îmbracă în haine de lup, ci în haine de oi”. — Z'1906.

Observat-ai tu că învățăturile cele clare și limpezi explicate de fr. Russell deja după moartea lui au început a fi schimbate și întortochiate de cei ce se chiamă pe ei învățători ai Adevărului și conducători ai societății, dar pe când până acuma nu s'a dovedit că sunt servi ce continuă lucrul început, dar se silesc a-l răsturna, punând în loc teoriile lor, lipsite în mare măsură de spiritul lui Christos?

Îți amintești tu că Scriptura arată că Dumnezeu va da lumină poporului său care iubește adevărul la încheierea epocii Evanghe-

lică, și că Satan va lupta în contra luminei adevărată, și va pune întuneric în loc de lumină, zicând că e „lumină nouă”.

Planul lui Satan — Desemn suprem

Ce fel de plan mai șiret ar fi putut întrebuința Satan ca să reușească în timpul acesta de încheiere a vârstei Evangheliei? Dacă ne-ar fi adus învățători din Babilon ca să ne învețe lucruri sucite, noi nu am fi primit absolut, ei am fi respins cu toată puterea. Chiar pentru aceea el a rădicat chiar dintre frați prominenți pe unii cari au fost lacomi și au iubit „Mamonul” mai mult decât adevărul și mai mult chiar decât pe Dumnezeu. Chiar la 2 zile după moartea fratelui Russell a început a face unele lucruri cari au fost absolut nescripturale, dar bine cunoscute tuturor / (fraților dela societate, însă folosindu-se de Sfânta Scriptură, noi nu am fost în stare ai deosebi, până mai târziu, până după ce au falsificat Adevărul și au stors banii dela frați, sub motivul că ei vreau să facă lucruri mari pentru Dumnezeu, Adevăr și Evanghelie. Totuș, mai târziu s'a dovedit că ei sunt bărbați de acei de care Scriptura zice în (Fapte 20:29) cari au încercat ca să ne suie drept în Turnul Babilonului, după ce fr. Russell ne-a scos odată de acolo. Unii dintre noi încă nici acuma nu știu despre meșteșugurile cele iscusite ale lui Satan, cât de iscusit a lucrat și a schimbat toate după plecarea fratelui Russell.

Observat-ai tu că în timpul prezent poporul consacrat a Domnului nu are nici un păstor special, care să grijească de turma sa, ei El însuși priveghează de oile sa-

le, dar numai de acelea cari „aud vocea lui și îi urmează”. Dacă tu ești în adevărata Turmă a Domnului, tu vei asculta de vocea lui, pentrucă toate celelalte voci de și seamănă a fi vocea Domnului, nu sunt, pentrucă aceia sunt nu mai păstori năimiți (lucru pentru sume enorme de bani, ori că îi capătă direct dela adunare, ori că primesc plata după ce li s'a vândut cărțile cu teoriile lor false). La tot cazul e ușor de a-i cunoaște, pentrucă intenția lor primă le este la comert și bani, dar acest exemplu nu e dela Isus. — Matei 11:28—29. A primi pe unii astfel ca păstori ori conducători la poporul Domnului consacrat, puindu-le „lumină nouă” (întuneric în loc de lumină); și astfel de asemenea aducând desbinări: e ușor a vedea că aceștia nu sunt decât sămănători de ură și scandale. Acest fel de păstori și conducători am avut și în America și în Anglia, Germania, ba chiar și în România, și după mai multe experiențe s'a dovedit că Domnul nu voeste a încredința lucrul său mai mult la păstori de cari se numese pe sine pentrucă ei numai dispoaze turma de tot ce are, fără însă de a îngriji de starea sufletească a turmei. — Ezech. 34:1—8, 17—22. Astfel dar să ne trezim și să veghem, să nu ne lăsăm legați și seduși de acci cari cu forța s'au făcut supraveghetori peste poporul Domnului, pentrucă Satana este vrăjmașul lui Dumnezeu, a Adevărului și al nostru, și el umblă răcnind ca un leu să ne strice din cursul cel bun al nostru.

Observat-ai tu că în prezent Domnul permite toate acestea lucruri ca să vină asupra poporului său, spre încercarea lor, să se dovedească dacă sunt vrednici pen-

din
... pen-
al Domnu-
nu pot să vadă și
audă vocea aceasta, fiindcă
sunt iritați de învățătorii și lupii
cari i-au despoiat de a judeca lu-
crurile și de credincioșia lor cea
bună și acuma stau ca speriați,
ne știind ce cale să apuce. De a-
ceea Domnul a permis și a rân-
duit ca „Vocea din Urmă” să-i
țină în legătură cu Adevărul și
cur înaintea Mergătorul. Arhireul
și Păstorul nostru: Isus Domnul
Domnilor și Regele regilor, care
ne-a iubit și s'a dat pe sine pret
de răscumpărare pentru noi și lu-
mea întregă?

Deci fiindcă timpul nostru aici
pe pământ e foarte scurt, de aceea
și tu ești îndemnat prin această
voce din urmă ca să privești nu-
mai la Păstorul nostru cel adevă-
rat, care în curând va ridica de
aici din pulbere pe toți ai săi. De
aceea priveghează, caută și cer-
cetează tot ce e drept și adevărat,
și urmează adevărul, și adevărul
te face liber.

O inimă adevărată ad- mite faptele adevărate

Scripturile și faptele înaintea
noastră ne dovedesc că cele ce
sunt scrise în Volumul șapte nu
s'au împlinit toate asupra Babilo-
nului încă (Apocalips 16:17—21)

ta...
permite a te
inimă onestă recuno
că noi nu avem drept
scripturile să le schimb
le întortochem după placu
știgul nostru egoist.

O inimă onestă admite că expli-
cările fr. Russell au fost corecte.
De ex. Marea Piramidă din Egi-
pet a fost și este o podoabă a lui
Dumnezeu, „Un stâlp și o piatră
de mărturie pentru toate genera-
țiunile (Isaia 19:19, 20). Cronolo-
gia fr. Russell este corectă, și ori
ce încredere a o corecta este în-
zadar.

Astfel cei consacrați ai Dom-
nului nu vor fi înșelați cu imita-
țiuni și nici nu se vor lăsa con-
duși de vântul învățăturilor oa-
menilor lacomi după Mamon, ei
vor sta lângă adevăr la masa
Domnului, mâncând hrană pregă-
tită prin „Servul credincios și în-
țelept” (Mat. 24:45—47).

Cuvântul Babilon semnifică
confuzie și desbinare. De aceea
încă multă confuzie este în mijlo-
cul poporului Domnului, desbina-
re și rătăcire. Pentru aceea Dom-
nul a trimis această voce din ur-
mă în unire și armonie cu promi-
siunea sa (Psalm 91:11, 12) ca să
cheme din nou afară pe cei ce se
află în această confuzie, desbina-
re și rătăcire (Mat. 24:15—18; A-
pocalips 18:4) și această voce e cea

să
sa, vocea din
n armonie cu Ade-
vătătura Secerişului
vangheliei, care scriptu-
probată a fi solia strălu-
cită. Vocea din urmă a Adevăru-
lui, nu are alt scop, decât a adu-
na într'una pe cei ce au încheiat
un sacrificiu de jertfă cu Domnul
(psalmul 50:5) de a-le sigila inima
şi mintea lor cu adevărul, şi a-i
pregăti pentru mărturia cea mare
din urmă şi pentru gloriificarea

ste -
mirei, cu
maghedon
eliberarea ş
care) Biserice este
pe. Astfel din aceste
timpului nostru foarte uşor
tem vedea că măreţea Impărătie
a lui Marele Mesia Christos rege-
le lui Dumnezeu, va lua control
asupra pământului într'un viitor
foarte apropiat. — Luca 21:28, 30.
Tradus din Zion Messenger
No. 1.

